

Hoofdstuk 33

Nee. Nee, nee, nee. Dit kan niet waar zijn. Het is te snel. Ik ben er niet klaar voor.

Mam moet ons naar de dierenarts brengen, maar ze neemt haar telefoon niet op. Pap kan niet weg op zijn werk. Uiteindelijk brengt Rosa ons.

In de auto probeert ze me te kalmeren met stomme yoga-ontspanningsoefeningen, maar ik luister niet naar haar. Ik kijk alleen naar Gizmo's borstkast, kijk hoe die zachtjes op en neer gaat. Zolang dat gebeurt, is hij er nog.

Bij de dierenarts hou ik het niet meer. Ik ga op de vloer zitten en probeer adem te halen, maar het is of de lucht van stroop is. Rosa wrijft over mijn rug en maakt kalmerende geluiden, maar voor mij is het alleen lawaai.

De dierenarts geeft Gizmo een spuit en laat dan met een slang vocht uit zijn buik lopen. Hij ligt er maar, haalt schokkerig adem. Als de dierenarts klaar is, knielt ze bij mij en Rosa. De dierenarts glimlacht, maar het is geen echte lach. Ze lacht kleintjes en haar ogen staan treurig. 'Ik wou dat ik beter nieuws had,' zegt ze.

Wat ze daarna zegt, verdwijnt in het niets. Ik versta alleen 'nierfalen'.

Met krakende stem lukt het me een vraag te stellen. 'Is dit mijn schuld? Heeft Gizmo dit omdat ik hem trucjes heb geleerd?'

De dierenarts zegt van niet. ‘Het zou ook gebeurd zijn als hij de hele dag op de bank had gelegen. Dit is gewoon iets wat oude honden overkomt.’

‘Maar er moet iets zijn wat u kunt doen,’ fluister ik.

De dierenarts kijkt ernstig. ‘We kunnen niets meer voor hem doen. Hij lijdt als we het uitstellen. We moeten overwegen om hem in te laten slapen.’

Ik spring op en schreeuw: ‘U mag hem niet doodmaken!’ Ik til Gizmo op en draag hem naar de wachtkamer. Ik zie dat de dierenarts in de deuropening met Rosa praat, maar ik wil niet horen wat ze zeggen. Ik wil weg. Dierenartsen horen dieren béter te maken, niet dóód.

Nu zijn we thuis. Gizmo ligt op mijn bed te slapen. Ik hou hem stevig vast. Zolang ik hem vasthou, kan hij nergens naartoe. Ik kan hem hier op aarde houden, als een gewichtje aan een ballon. Beneden hoor ik mam, pap en Rosa praten. Soms praten ze ineens harder. In elk geval pap en mam. Rosa is altijd rustig. Ze is echt irritant.

‘Hé, Gizmo,’ zeg ik. ‘Weet je nog die keer dat pap bij een winkel je riem vastmaakte aan een vuilnisbak, maar dat die zo licht was dat je hem omvertrok? En dat je die bak door de straat sleurde? Weet je nog, Gizmo?’

Zijn oogleden trillen, maar hij verroert zich niet.

‘Weet je nog dat je mams rode lippenstift had opgegeten? En dat de vloerbedekking onder zat? Die vlek ging er niet meer uit. En een week lang was je poep roze!’

Ik wou dat hij beter werd. Dat hij zou opspringen, rondjes zou draaien, zou blaffen omdat hij een brokje wil en naar zijn riem zou rennen. Zelfs met alleen een lik van hem zou ik blij zijn. Beneden gaat de deur open.

‘Lukas?’ roept mam van onder aan de trap. ‘Kom je even?’

Ik til Gizmo op en draag hem naar beneden. In de woonkamer leg ik hem voorzichtig in zijn mand. Mam is op het puntje van de stoel gaan zitten die het dichtst bij het raam staat. Pap en Rosa zitten op de bank. Met twee handen houdt pap zijn oude lievelingsmok vast. Niemand kijkt naar elkaar. Ik ga naast Gizmo op de grond zitten en aai hem.

‘Lukas,’ zegt mam. ‘We hebben zitten praten. En we zijn het erover eens dat het het beste is als we morgen met Gizmo naar de dierenarts gaan.’

‘Waarom?’ vraag ik. ‘Om nog een keer naar hem te laten kijken?’

Mam knippert langzaam met haar ogen en zucht. Net als ze iets wil zeggen—

‘Wat je moeder probeert te vertellen, is dat het voor Gizmo het beste is om hem... in te laten slapen.’

‘Ik weet wat ik probeer te vertellen, Rosa,’ zegt mam met scherpe stem. ‘Daar heb ik je hulp niet bij nodig.’

‘Rustig aan,’ zegt pap. ‘Je hoeft niet boos te worden.’

Mam kijkt dreigend. ‘Waarom is zij hier eigenlijk? Wat heeft zij ermee te maken?’

Rosa kijkt naar de vloer en frunnikt aan haar ketting.

‘Voor het geval je het niet weet, Rosa is vandaag met die hond naar de dierenarts geweest,’ zegt pap. ‘Daar had jij het kennelijk te druk voor.’

Met een klap zet mam haar theeglas neer. ‘Het klopt inderdaad dat ik daar te druk voor was. Ik moet elk uur werken sinds jij bent vertrokken!’

Ik heb genoeg gehoord. Ik til Gizmo op en wil weer naar boven lopen, maar iedereen roept me terug.

‘Dit soort conflicten is ongelofelijk schadelijk voor kinderen,’

zegt Rosa. 'Laten we alsjeblieft op een constructieve manier met elkaar proberen samen te werken.'

'Wil jij ALSJEBLIEFT je mond houden?' snauwt mam. 'Je helpt niet. Weet jij dat wij Gizmo al hadden voor Lukas werd geboren? In feite was hij ons eerste kind. En Lukas houdt meer van hem dan van wie ook. Dus het spijt me als ik een beetje van slag ben, goed?'

Het wordt weer stil. Ik vroeg me al af wanneer het weer uit de hand zou lopen. Maar zo erg als nu hebben ze al in geen eeuwen meer geruzied. Het afgelopen jaar hadden ze alleen verhitte gesprekken over geld. Nu voelt het als een storm die losbarst op een benauwde dag.

'Dus jullie willen allemaal dat Gizmo doodgaat?' zeg ik met geknepen stem.

'Ach, lieverd,' zegt mam met vochtige ogen. 'Ik ben bang dat hij sowieso snel dood zal gaan. En bij de dierenarts voelt hij geen pijn en slaapt hij vredig in.'

Gizmo opent zijn ogen een beetje. Dan doet hij ze weer dicht en ademt diep uit via zijn neus.

'We gaan er het beste van maken, jongen,' zegt pap. 'We maken een afspraak voor laat in de middag en we geven hem een geweldige laatste dag. Hondensnoepjes, alles.'

'We weten dat je van hem houdt, jongen,' zegt mam. 'Daarom moet je ook doen wat het beste voor hem is. Je moet hem loslaten.'

Ik kijk naar pap en Rosa. Allebei knikken ze. Ik kan er niet omheen. Dit wordt mijn laatste nacht met Gizmo.

Hoofdstuk 34

Ik kan niet slapen. Ik heb alleen maar naar Gizmo liggen kijken. Hij is een beetje opgeknapt. Hij kon vannacht zelfs een stukje lopen.

En daardoor denk ik: wat als de dierenarts het mis heeft? Iemand kan op wonderbaarlijke wijze genezen. Dat hoor je best vaak.

Het is bijna zes uur in de ochtend. Ik sta op en kijk uit mijn raam. De zon is al op, maar het licht is zacht en het is heilig.

Door mijn raam kan ik in de verte de velden zien. Er lopen treinrails doorheen. Als het 's nachts stil is, kan ik de treinen horen.

Gizmo ligt lekker te dutten op mijn bed. Ik mag het niet opgeven. En ik kan niet geloven dat pap en mam dat wel doen. Ik kan erover met ze in discussie gaan, maar wat heeft dat voor zin? Het haalt toch niks uit. Uiteindelijk krijgen ze dan ruzie met elkaar en verandert er niks. In mijn hoofd begint zich een plan te vormen. Ik wil er niet te veel over nadenken, anders durf ik het misschien niet.

Op mijn tenen loop ik de trap af, aan de kant van de muur, waar de treden het minst kraken. Ik sluip de keuken in en doe de lamp aan. Mam heeft de zak met Gizmo's brokjes op het aanrecht laten staan. Ik pak een tas en schuif de zak erin. Dan vul ik een lege sapfles met water en doe die ook in de tas. Ik pak ook wat te eten voor mezelf.

Ik ga terug naar boven, klik de lamp aan en kleed me zo vlug mogelijk aan. Als mam wakker wordt, is het voorbij. De envelop met geld prop ik in de tas, dan til ik Gizmo op en draag hem naar beneden. Vermoeid likt hij mijn kin. Zie je nou wel. Hij wordt al beter.

Ik heb het gegoogeld: er rijdt geen directe trein naar Golden Beach. De snelste manier om er te komen is door de bus te pakken naar het centrum en daar over te stappen. De reis duurt ongeveer vier uur. De eerste bus vertrekt pas om acht uur, dus dat betekent dat ik me tot die tijd in de stad moet schuilhouden. Mam zal gauw opstaan en ze mag me niet vinden. Ik bedenk dat ze me heeft opgespoord toen ik op de heuvel was, dus ik laat mijn telefoon op het aanrecht liggen. Als ik op het punt sta om te gaan, bevries ik. Ik kan niet zomaar verdwijnen. Ik moet een briefje achterlaten.

Mam,

Maak je geen zorgen. Ik loop niet voor altijd weg. Ik wil het alleen niet opgeven. Gizmo verdient een kans.

Liefs,

Lukas

Daarna til ik Gizmo op en ga ik snel het huis uit.

Gizmo leeft op nu we buiten zijn, dus zodra we de straat uit zijn, zet ik hem op de grond zodat hij kan plassen. Hij loopt een beetje wiebelig, maar voor de rest gaat het prima. In de Johnsonstraat wip ik een winkel binnen en koop wat jamkoekjes. Nu moet ik opschieten, want mam zal gauw opstaan en dan ziet ze mijn briefje. Ze zal waarschijnlijk pap bellen en ze zullen alle-

bei naar me op zoek gaan. En Rosa zal vast precies weten wat je moet doen in dit soort situaties, aangezien zij een 'expert' is, dus ik moet mijn kop erbij houden.

Ik ga naar het park. Daar zijn veel bomen en struiken, dus er zijn genoeg verstopplekken, mochten we die nodig hebben.

Ik ga aan de oever van het meer zitten en zet Gizmo neer. Hij gaat liggen en kijkt rond. Hij weet waar hij is. Hier heeft hij zo veel leuke dingen gedaan: stokken apporteren, in het meer springen, ijs eten. Ik kan zien dat hij niets liever wil dan opspringen, over het gras rennen, een stok pakken en die naar mij brengen. Maar hij is gewoon te moe.

De eerste stralen van de zon schijnen tussen de boomblaadjes door. Ik kan merken dat het een warme dag gaat worden. Perfect voor nog één laatste avontuur.